

Arrest

nr. 83 309 van 20 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat M. WARLOP en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, een Yezidi te zijn en afkomstig te zijn uit het dorp Esian, provincie Ninewa (Centraal-Irak). U zou sinds mei 2011 hebben gewerkt in een kledingzaak in Sheikhan. Uw dorpsgenote én viendin Razo zou eveneens met u in deze winkel hebben gewerkt. Op 25 augustus 2011 zou u samen met Razo van uw werk naar huis zijn teruggekeerd. Onderweg zouden twee onbekenden de auto hebben gestopt en Razo hebben meegenomen. Ze zouden hebben gezegd u de volgende keer ook te zullen meenemen. De taxichauffeur zou u terug naar het dorp hebben gebracht waar u alles vertelde aan uw moeder. Op 12 september 2011 zou u Irak hebben verlaten. Via Turkije en een voorts onduidelijke reisroute, kwam u op 21 september 2011 aan in België. Dezelfde dag

vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingen zaken (DVZ). Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs voor.

B. Motivering

Er dient na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming, en wel om volgende redenen.

U bracht immers onvoldoende geloofwaardige elementen aan die uw bewering ondersteunen te worden gevisieerd door 'moslims'. U stelt dat onbekenden uw collega Razo ontvoerden en u toeriepen dat zij u de volgende keer zouden meenemen (CGVS, pg.5). De werkwijze van deze onbekenden roept echter meteen vragen op. Vooreerst is het zeer opmerkelijk dat deze onbekenden u niet meteen zouden hebben meegenomen, zij hadden daartoe ruimschoots de mogelijkheid. U geeft immers aan dat zij meisjes ontvoerden om hun vervolgens te verplichten zich te bekeren tot de Islam (CGVS, pg.6). Ze hadden reeds het risico genomen om gewapend en deels gemaskerd een taxi aan te vallen. Waarom zouden ze dan niet meteen alle inzittenden (u zowel als Razo) dwingen om mee te gaan en tot een bekering te dwingen? Niet alleen is het merkwaardig dat zij u lieten gaan, maar geheel opmerkelijk is dat deze onbekenden hierbij twee getuigen (waarvan één Yezidi-meisje) van de ontvoering de vrijgeleide gaven om met hun getuigenissen naar de politie te stappen, zodat deze de nodige stappen konden ondernemen om hen op te sporen.

Indien zij het werkelijk op jullie hadden gemunt, zouden zij u niet hebben laten gaan. Eerder lijkt het erop dat Razo - om welke reden dan ook - het doelwit was van deze actie en u zelf niet werd gevisieerd. Dit wordt ook bevestigd door de vaststelling dat u gedurende de achttien dagen volgend op deze ontvoering en bedreiging, gewoon thuis bleef (CGVS, pg.6). U werd in deze periode niet meer lastiggevallen of verontrust.

Daarenboven vond u het evenmin nodig om u na de ontvoering nog verder te informeren over het lopende politieonderzoek (CGVS, pg.7). De familie van Razo zou de ontvoering bij de politie hebben gemeld. U kan enkel zeggen dat er nog geen nieuws is over Razo, maar toch zou u geen moeite hebben gedaan om via haar familie verder te informeren naar de stand van het onderzoek. Dit zou u nochtans cruciale informatie kunnen opleveren over de ontvoeringszaak, en kon bepaalde indicaties inhouden voor uw eigen situatie. Uw nonchalante houding spreekt dan ook boekdelen en valt niet te rijmen met uw eigen vrees voor vervolging, die direct voortvloeit uit deze situatie. Dient in dit verband bovendien te worden aangestipt dat enkel de familie van Razo naar de politie zou zijn gestapt (CGVS, pg.6), nochtans zou u eveneens slachtoffer zijn geworden van bedreigingen door deze onbekenden. De vraag kan dan ook worden gesteld waarom uzelf - eventueel bijgestaan door iemand van uw familie of de familie van Razo - niet naar de politie bent gestapt om de bedreigingen aan uw adres op zijn minst te melden en getuigenis af te leggen van wat uw vriendin Razo was overkomen.

U verklaart dat Razo en u in een winkel in Sheikhhan werkten, en dat jullie baas eveneens een Yezidi was. Het is evenzeer merkwaardig dat u na het incident met Razo geen navraag meer heeft gedaan bij uw baas om te weten te komen of hij nog iets in deze zaak had vernomen en of hij eventueel zelf werd aangesproken door verdachte personen (CGVS, pg. 4, 5 en 8). Het was immers toen jullie op weg waren van deze winkel naar huis dat Razo werd ontvoerd en u werd bedreigd. Het is niet ondenkbaar dat jullie baas in dit verband nog iets te weten zou zijn gekomen of zelf zou zijn aangesproken.

Vervolgens is het geheel merkwaardig dat u gedurende uw verblijf in uw dorp Esian de daaropvolgende achttien dagen niet meer werd lastig gevallen, maar dat de ontvoerders een maand na uw vertrek opeens besloten contact te leggen met uw moeder teneinde uw verblijfplaats te weten te komen (CGVS, pg.7). De vraag dringt zich op waarom zij u - toen u nog in Esian verbleef - met rust hebben gelaten om pas opnieuw in actie te komen op een ogenblik dat u al uit Irak was vertrokken. Dit houdt totaal geen steek. Opmerkelijk is eveneens dat deze onbekenden twee maal na uw vertrek besloten uw moeder op te bellen om naar u te vragen en u te bedreigen, maar dat zij zich schijnbaar tevreden stelden met haar antwoord dat zij niet wist waar u zich bevond (CGVS, pg.8). Er zou zich namelijk niets anders hebben voorgedaan dan deze twee telefoontjes. De ontvoerders zouden zelfs nooit moeite hebben gedaan om bij jullie thuis te komen kijken of het wel klopte dat u er niet meer verbleef (CGVS, pg.8). Indien men het werkelijk op u had gemunt, komt dit alles bijzonder onlogisch over. Opvallend genoeg zou uw moeder zich evenmin de moeite hebben getroost om de politie op de hoogte te brengen van de dreig telefoons die zij zou hebben ontvangen en die afkomstig waren van de ontvoerders van Razo, die nog altijd spoorloos is (CGVS, pg.7). Nochtans kan worden verondersteld dat u en uw familie al het nodige zouden doen om het politieonderzoek verder te helpen zodat uw belagers zouden kunnen worden getraceerd en opgepakt en zodat Razo zou kunnen worden opgespoord. Uw verklaring dat de politie niets doet en bovendien samenwerkt met de 'moslims' (CGVS, pg.7) is

bovendien voorbarig te noemen, daar u nooit de moeite hebt gedaan om effectief navraag te doen naar de stand van het politieonderzoek of verklaringen af te leggen die dit onderzoek misschien konden vooruit helpen. Dit maakt dat uw veronderstellingen enkel gebaseerd zijn op vermoedens en niet op concrete feiten of gebeurtenissen. Dat het lot van uw vriendin en collega u - gezien uw nalatigheid het onderzoek verder te helpen - schijnbaar weinig bewogen laat, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

In de marge dient bovendien te worden opgemerkt dat u meteen na uw aankomst in België besloot om in te trekken bij uw verre neef Rezgar, (Z.H.) (CG 05/18732 en OV 5.856.742). Een opmerkelijke keuze gezien de heersende normen en waarden binnen de Yezidische cultuur. Temeer er eveneens twee nichten van u in België woonachtig zijn, waarbij u eveneens steun en onderdak kon zoeken (CGVS, pg.9). Dat u daarenboven eventuele huwelijksplannen met deze jongeman niet kunt uitsluiten (CGVS, pg.8-9) doet vermoeden dat andere redenen, dan diegene die u heeft uiteengezet, aan de grondslag lagen om Irak te verlaten en u in België te vestigen.

Bovenstaande elementen maken dat u de vluchtelingenstatus niet kan worden toegekend. U heeft uw zelfverklaarde vrees voor vervolging niet aannemelijk gemaakt. De documenten die u ter staving van uw asielaanvraag voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs tonen enkel uw identiteitsgegevens en herkomst aan. Deze elementen worden momenteel niet door het CGVS in twijfel getrokken. U legt geen begin van bewijs neer betreffende uw vluchtaanleiding, ondanks het feit dat er sprake is van een politieel onderzoek.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit het dorp Esian in de provincie Ninewa in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in de provincie Ninewa merklijk verbeterd is. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in Ninewa is gedaald. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Het geweld dat specifiek gericht wordt tegen bepaalde beroepsgroepen is gestegen terwijl het geweld tegen bepaalde minderheden oa. tegen de Christenen blijft voortduren. Naast de evolutie naar meer doelgericht geweld, wordt vastgesteld dat het terroristisch geweld is afgenomen en meer evolueert naar crimineel geweld. Slechts sporadisch werden nog grootschalige bomaanslagen gepleegd in Ninewa. De belangrijkste aanslagen werden gericht tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in de provincie Ninewa leven, verminderd. Voor bepaalde groepen blijft de situatie wel risicovol oa. voor de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en ook voor religieuze minderheden oa. de Christenen. Ze zijn ofwel het slachtoffer van doelgerichte aanslagen ofwel doelgericht geweld tegen individuen. Het doelgericht geweld tegen individuen wordt vooral gepleegd tegen leiders van bepaalde beroepscategorieën oa. politieke leiders, rechters, leiders van Sahwa, leiders van de veiligheidsdiensten en overheidsambtenaren met een hoog profiel (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak - Ninewa/Kirkoek" dd. 5 januari 2012).

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. In Ninewa is sinds het vertrek van de Amerikanen echter geen sprake van een uitzonderlijke opflakkering van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in de provincie Ninewa subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in de provincie Ninewa aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Ninewa blijkt dat er sporadisch zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De algemene veiligheidssituatie is reeds geruime tijd merklijk verbeterd. Het terroristische geweld is afgenomen en meer geëvolueerd naar crimineel geweld. Verder is het geweld doelgericht van aard en viseert het bepaalde beroepsgroepen en minderheden. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het

geweld in de provincie Ninewa is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit de provincie Ninewa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Ninewa aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster beroept zich in een eerste middel op een schending van artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève en op een schending van de artikelen 48/3, 48/5 en 62 van de vreemdelingenwet. Evenals op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel.

Verzoekster betoogt dat zij behoort tot de sociale groep van de vrouwen die wonen in Centraal-Irak en die Yezidi zijn.

2.1.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan afgeleid worden dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Met de loutere bewering dat verzoekster behoort tot de sociale groep van de vrouwen die in Centraal-Irak wonen en die Yezidi zijn, vermag verzoekster geenszins afbreuk te doen aan de motieven van de beslissing. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de definitie van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, zoals omschreven in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, dient immers in concreto te worden aangetoond. Verzoekster blijft hier in gebreke gezien het ongeloofwaardige karakter van haar verklaringen omtrent de aangehaalde vervolgingsfeiten. Het volstaat immers niet dat verzoekster louter verklaart een vrees voor vervolging te koesteren, zij dient deze vrees of dit risico immers ook aannemelijk te maken.

Verweerder wordt door de Raad bijgetreden waar deze opmerkt dat verzoekster in haar verzoekschrift geheel voorbijgaat aan de omstandige en pertinente motieven van de bestreden beslissing en geen ernstige pogingen onderneemt deze op concrete wijze te weerleggen. Verzoekster brengt evenmin een begin van bewijs bij om haar bewering te staven dat zij als vrouw uit Centraal-Irak die het Yezidi-geloof aanhangt louter omwille van dit profiel een gegronde vrees voor vervolging zou hebben.

De bestreden beslissing vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt, daar zij niet dienstig wordt weerlegd, door de Raad tot de zijne gemaakt.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.1. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus herhaalt verzoekster in een tweede middel, waar zij de schending aanvoert van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, nog dat zij in de onmogelijkheid is om terug te keren naar Irak en is zij het oneens met de conclusie van de commissaris-generaal in dit verband. Zij citeert enkele bronnen en stelt dat volgens “zekere verslagen” de situatie niet dezelfde is als deze die door het Commissariaat-generaal wordt beschreven.

2.2.2. Met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa blijkt uit de landeninformatie in het administratief dossier (stuk 13) dat de algemene veiligheidssituatie in Irak verbeterd is. Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa dermate hoog is, dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid in de provincie Ninewa aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Het geweld in de provincie Ninewa is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

De loutere verwijzing van verzoekster naar “zekere verslagen”, die niet in extenso worden bijgevoegd, is niet van die aard dat dit vermag afbreuk te doen aan de landeninformatie in het administratief dossier en de omstandige motivering die op deze informatie is gesteund.

Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS